

Χαρά Νικοπούλου - Μια ηρωική δασκάλα με...«παντελόνια», που ξεχνούν να φορέσουν κάποιοι Γραικύλοι ραγιάδες, «αντιρατσιστές» και «προστάτες» των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

✖ Καμιά «αντιρατσιστική» οργάνωση δεν θα δείτε να εκδίδει ανακοινώσεις (και καμιά ομάδα «αντιεξουσιαστών» να καίει την Αθήνα) για την δασκάλα Χαρά Νικοπούλου.

Καμιά οργάνωση «προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» δεν θα δείτε να επεμβαίνει για την προστασία της δασκάλας από το τουρκικό παρακράτος.

Κανέναν κύριο Δημητρά δεν θα δείτε να προσφεύγει στα Ελληνικά και στα ευρωπαϊκά δικαστήρια.

Κανέναν «Ιό» δεν θα δείτε να φωνάζει για μια δασκάλα που έβαλε τους μαθητές της, χριστιανούς και μουσουλμάνους, πάνω από τους πράκτορες του τουρκικού προξενείου.

Κανένα «φιλελεύθερο» ιστολόγιο του Διαδικτύου δεν θα δείτε να αναρτά μπανεράκια και κορδελίτσες για την δασκάλα Χαρά Νικοπούλου.

Ποια είναι η Χαρά Νικοπούλου

Η κόρη του Προέδρου του Αρείου Πάγου, η Χαρά Νικοπούλου, είναι δασκάλα και δεν χρησιμοποίησε το αξίωμα του πατέρα της για να επιτύχει έναν «καλό» διορισμό. Διορίστηκε στο Μεγάλο Δέρειο του νομού Έβρου, το 2004, σε ένα απομονωμένο Πομακοχώρι 1200 κατοίκων, κοντά στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, που κατοικείται μόνο από μουσουλμάνους Πομάκους. Επέλεξε να μείνει με τον σύζυγό της στο χωριό που διδάσκει, κοντά στους μαθητές και τις μαθήτρές της, κοντά στους ανθρώπους που εκτιμούν το έργο και την προσφορά της. Το νεαρό ζευγάρι μετέφερε ακόμη και τα πολιτικά του δικαιώματα στο χωριό και διαμένει εκεί, όχι μόνο τους μήνες του σχολικού έτους, αλλά ολόκληρο το χρόνο.

Αυτή ακριβώς η αγάπη προς τον τόπο και τους ανθρώπους του, αυτή η

ανιδιοτελής διάθεση για προσφορά, έγινε αιτία για την στοχοποίησή τους από τους πράκτορες του τουρκικού προξενείου. Χρησιμοποιώντας διάφορα ψεύδη, εκβιάζοντας και πιέζοντας τους κατά τα άλλα φιλήσυχους Πομάκους, οι εγκάθετοι του τουρκικού προξενείου συλλέγουν υπογραφές για να διώξουν από το χωριό τη φιλότιμη δασκάλα και το σύζυγό της. «Αυτό το χωριό αγαπά μόνο τους Τούρκους που για αιώνες μένουν σ' αυτό», γράφουν οι πρακτορίσκοι, ενώ οι απειλές και οι εκφοβισμοί σε βάρος των δύο «ξένων» είναι πλέον σε ημερησία διάταξη!

Κάποιοι από αυτούς ενοχλήθηκαν όταν τα παιδιά τους άρχισαν να κάνουν παρέλαση στις εθνικές γιορτές με παρότρυνση της δασκάλας. Μάλιστα μερίδα μειονοτικών θέλησαν να τη διώξουν από το σχολείο, υποστηριζόμενοι και από τους δύο μειονοτικούς βουλευτές της Ξάνθης και της Ροδόπης, ύστερα από παρότρυνση του ιμάμη της περιοχής. Υπέρ της απομάκρυνσής της τάχθηκε και ο μειονοτικός διευθυντής του σχολείου, καθώς και γονείς που υπέγραψαν σχετικό υπόμνημα. Είναι προφανές ότι η Χαρά γινόταν εμπόδιο στα σχέδια του Τουρκικού Προξενείου της Κομοτηνής. Όλα αυτά ήταν γνωστά από μήνες, όπως φαίνεται και από παλαιότερο άρθρο που αναδημοσιεύουμε σε ειδικό πλαίσιο.

Αυτή η δασκάλα, με την ανιδιοτελή προσφορά, ξεκίνησε με όραμα να δώσει ό,τι καλύτερο μπορούσε για να υπηρετήσει το λειτούργημά της. Εκτός των καθημερινών μαθημάτων του σχολείου, παρέδιδε δωρεάν μαθήματα σε παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες και δυσχέρεια στη χρήση της ελληνικής γλώσσας. Οργάνωσε χορωδία με την οποία τα παιδιά ήρθαν σε καλύτερη επαφή με τη γλώσσα και τον πλούτο της ελληνικής παράδοσης. Με αυτή τη χορωδία η δασκάλα και οι μαθητές της, βραβεύτηκαν από το Υπουργείο με ένα ταξίδι στη Θεσσαλονίκη όπου φιλοξενήθηκαν σε ξενοδοχείο της πόλης δίνοντας μια μουσική παράσταση. Επίσης το σχολείο της προσκαλέστηκε για τις 29 Φεβρουαρίου 2008 από εκπαιδευτικό μορφωτικό σύλλογο αποφοίτων Αρσακείου, για να τιμηθεί για τη χορωδία και για το έργο που γίνεται. Η δασκάλα προετοίμασε τα παιδιά, μοίρασε τραγούδια και ξεκίνησε την προετοιμασία της χορωδίας. Όπως είπε η Χαρά σε συνέντευξή της «δυστυχώς μου ερχόντουσαν μηνύματα να μην γίνει αυτή η εκδρομή, δεν θα στείλουμε τα παιδιά...

Αυτά τα παιδιά δεν έχουν επισκεφθεί ποτέ, όχι μόνο την πρωτεύουσα, αλλά ούτε και τις γειτονικές πόλεις. Είναι τακτική των γονέων να πηγαίνουν εκδρομές και διακοπές σε πόλεις της γείτονος χώρας και όχι σε δικές μας πόλεις. Καταλαβαίνετε ότι κάτι τέτοιο είναι ενδεικτικό της όλης στάσης μέσα στο χωριό. Τα παιδιά των ανθρώπων που υπέγραψαν για να φύγω από το σχολείο, δεν τα

στέλνουν στην εκδρομή, ενώ οι γονείς των άλλων παιδιών, τα στέλνουν».

Για τα περισσότερα παιδιά ήταν το πρώτο ταξίδι έξω από το χωριό τους. Πολλά αντίκριζαν για πρώτη φορά στη ζωή τους τη θάλασσα. Συγκινήθηκαν όλοι τους.

Η Χαρά έδωσε πολλή αγάπη κι έτσι κέρδισε την εκτίμηση, την αποδοχή και το σεβασμό όλου του χωριού. Δυστυχώς αυτό δεν άρεσε σε κάποιους. Συγκεκριμένα, άτομα του χωριού όπως ο ψευτοϊμάμης και ο μουσουλμάνος διευθυντής του μειονοτικού σχολείου εξυπηρετούσαν τους σκοπούς του Τουρκικού Προξενείου Κομοτηνής φανατίζοντας το χωριό κάτω από τη σημαία του τουρκικού σοβινισμού που προέτασσε μίσος για όλους τους «γκιαούρηδες», δυσαρεστήθηκαν από τις δραστηριότητες της Χαράς που αντί για μίσος φύτευε την αγάπη και την ομόνοια στις καρδιές των μαθητών της και των γονιών τους.

Έτσι караδοκούσαν για την αφορμή που θα δημιουργούσε ένταση και θα ανάγκαζε τη Χαρά να φύγει από το σχολείο. Η αφορμή δεν άργησε να έλθει. Κάποια φθινοπωρινή μέρα του 2007, μέλη της σχολικής εφορείας ζήτησαν από τη Χαρά να τους δώσει για 2 μέρες τη σφραγίδα του σχολείου προκειμένου να την «δανείσουν» στο Τουρκικό Προξενείο Κομοτηνής ώστε να σφραγίσει κάποιους λαχνούς που προορίζονταν για το ταμείο του σχολείου. Η Χαρά φυσικά αρνήθηκε, τους εξήγησε ότι είναι παράνομο αυτό που ζητούν και τους πρότεινε να φέρουν τους λαχνούς του Τουρκικού Προξενείου στο σχολείο για να τους σφραγίσει η ίδια. Εκείνοι αρνήθηκαν και απόσπασαν τελικά τη σφραγίδα του σχολείου από το μουσουλμάνο διευθυντή παραδίδοντάς την στο Τουρκικό Προξενείο και επιστρέφοντάς την στο σχολείο μετά από 2 μέρες. Όταν το πληροφορήθηκε η Χαρά επισήμανε στο διευθυντή το παράνομο της ενέργειάς του και του έκανε αναφορά στην προϋσταμένη αρχή της.

Αυτό στάθηκε η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι των εξτρεμιστών. Ο μουσουλμάνος διευθυντής κάνοντας μπροστά της άσεμνες χειρονομίες, απείλησε τη Χαρά ότι «αυτό που έκανε θα το πληρώσει», ότι «εδώ είναι Τουρκία» και ότι «δεν πρέπει να τα βάζει μαζί τους διότι είναι κυνηγοί και έχουν όπλα...». Η Χαρά έμεινε άναυδη. Το επόμενο διάστημα όλοι στο χωριό γύρισαν την πλάτη στη Χαρά. Δεν της μιλούσαν και της έδειχναν ότι είναι ανεπιθύμητη αυτή που τους ευεργέτησε με τόση αγάπη. Οι γονείς άρχισαν να μην στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο και ξεκίνησε συλλογή υπογραφών στο χωριό με αίτημα την αποπομπή της Χαράς! Επενέβη η προϋσταμένη αρχή. Αντί όμως να δικαιώσει τη Χαρά, επέδειξε ραγιαδισμό απέναντι στους παράνομους ταραχοποιούς συνιστώντας στη Χαρά να ζητήσει, συγνώμη(!) και να αυτοσυγκρατηθεί! Ως συμβιβαστική λύση η Χαρά θα

απομακρυνόταν από το χωριό και το σχολείο με τη λήξη της τρέχουσας σχολικής χρονιάς. Μέσα στο «κυρίαρχο» ελληνικό κράτος, ο τουρκικός εθνικισμός και μισαλλοδοξία νίκησαν για άλλη μια φορά. Η «γκιαούρισσα», δασκάλα θα έφευγε. Τα παιδιά θα αφήνονταν έρμαιοι στο σκοτάδι του μίσους του φανατισμού και της προπαγάνδας των πρακτόρων της Άγκυρας. Τι απέμεινε; Ένα δάκρυ στα μάτια των μαθητών που θα έχαναν την αγαπημένη δασκάλα τους με τα χρυσά μαλλιά και οι ζωγραφιές των τετραδίων τους με τις αφιερώσεις που έγραφαν προς την Χαρά για το «πόσο πολύ την αγαπούν»!...

Ο ξυλοδαρμός

Την Παρασκευή 8 Φεβρουαρίου 2008 ήρθε το αποκορύφωμα. Η δασκάλα έπεσε θύμα ξυλοδαρμού από μουσουλμάνο κάτοικο του χωριού, γονέα μαθητού της δασκάλας, με αποτέλεσμα να υποστεί κάταγμα στο χέρι.

Η ίδια περιέγραψε το περιστατικό, ως εξής:

«Την Πέμπτη το βράδυ ήμουν στο σχολείο, είχα κατά νου ότι μαζί με την χορωδία θα έπρεπε να μιλήσω και με την καθαρίστρια, γιατί το πρωί μου έκαναν παράπονα οι συναδέλφισσες για την καθαριότητα του σχολείου – το σχολείο είχε παραμείνει τέσσερις μέρες ακαθάριστο – ήταν σε άθλια κατάσταση, για να καταλάβετε οι συνάδελφοι έβαλαν τα παιδιά να καθαρίσουν, γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν μάθημα. Με ενημερώνουν λοιπόν το πρωί και τους λέω θα μιλήσω εγώ στην καθαρίστρια, θα την δω το απόγευμα, μετά την χορωδία.

Πράγματι, πήγα στον χώρο του σχολείου, εκεί η καθαρίστρια ήλθε σε λογομαχία με τα παιδιά, που της είχαν ήδη κάνει κάποια παράπονα. Εγώ παρακάλεσα την καθαρίστρια να μην συνεχίσει αυτόν τον διάλογο, γιατί με τα παιδιά δεν πρέπει να τα βάζουμε, και της είπα: «Σε παρακαλώ να μην συνεχιστεί αυτή η κόντρα με τα παιδιά κι όσο μπορείς να καθαρίζεις περισσότερο, γιατί οι δάσκαλοι του πρωινού κύκλου έκαναν παράπονα». Εκείνη θεώρησε ότι εγώ είχα προηγούμενα μαζί της και ότι εγώ έχω κάποιον απώτερο σκοπό για την επίπληξη και δεν άκουσε τι της έλεγα. Μου μίλησε άσχημα, εν πάση περιπτώσει εγώ μπήκα στην τάξη και άρχισα να κάνω την πρόβα με την χορωδία.

Σε λίγη ώρα βλέπω τον άντρα της καθαρίστριας να έρχεται μαινόμενος και στα τουρκικά ωρυόμενος προς το σχολείο και εκεί άρχισε να με σπρώχνει, να με απειλεί, να μου λέει ότι αύριο θα σου δείξω ποιος είναι ο Οσμάν, να μην ξαναμιλήσεις άσχημα στην γυναίκα μου. Προσπάθησα να τον καλοπιιάσω, μου λέει δεν ακούω τίποτα, τα 'χω τόσα πολλά μαζεμένα. Του λέω εγώ δεν έχω μαζί σας προηγούμενα. Κάθησα στην καρέκλα για να του δείξω ότι δεν είμαι επιθετική. Τον

βάζω απέναντί μου να καθίσει. Αυτός δεν κάθισε και δυστυχώς πάνω στα νεύρα του με χτύπησε με την γροθιά του και δυστυχώς με χτύπησε πάνω στον καρπό. Και για εμένα όπως καταλαβαίνετε, το χέρι είναι το όπλο μου, είμαι δασκάλα. Ούτε ακορντεόν μπορούσα να παίξω, ούτε και στο μάθημα μπορώ να αντεπεξέλθω».

Σε ερώτηση δημοσιογράφου αν νιώθει ότι τα γεγονότα αυτά μπορεί να της κάμψουν το φρόνημα και την αποφασιστικότητά της, απαντά: «Σαφέστατα όχι. Και θα σας πω ότι με αυτήν την παιδεία και με αυτήν την κουλτούρα είμαι μεγαλωμένη, έχω τον Ελληνισμό μέσα μου. Και δεν τίθεται θέμα ηρωισμού, αλλά αυτή είναι η δουλειά μου, αυτό είναι το πιστεύω μου. Είμαι Ελληνίδα δασκάλα και δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Και θα σας πω και κάτι ακόμη. Πιστεύω πως αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα στην μειονότητα, πρέπει να εξυγιανθεί από την ρίζα και όχι από τις άκρες των κλαδιών».

Μετά την ταλαιπωρία της και την αποκατάσταση του σπασμένου χεριού της, η Χαρά Νικολοπούλου επανήλθε στα καθήκοντά της και μάλιστα στις 25 Μαρτίου οργάνωσε παρέλαση των μαθητών και γιορτή μπροστά στο ηρώο του χωριού, όπου εκφώνησε λόγο ενώ οι μαθητές της απήγγειλαν ποιήματα και τραγούδησαν για την Επανάσταση του '21. Βλέποντας το σχετικό βίντεο κάναμε τη σκέψη ότι πολύ λίγοι μαθητές στην Ελλάδα είχαν την τύχη να γιορτάσουν τόσο ουσιαστικά την εθνική επέτειο.

Η επίθεση εναντίον της Χαράς Νικοπούλου δεν αποτέλεσε έκπληξη για όσους γνώριζαν την κατάσταση. Το Νοέμβριο 2007, δυόμισι μήνες δηλαδή πριν, είχε δημοσιευθεί άρθρο του Γιάννη Χ. Κουριαννίδη, εκδότη του περιοδικού «Ενδοχώρα» και συνεργάτη του TV ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, με τίτλο «Η δασκάλα, οι πρακτορίσκοι και το ελληνικό κράτος» στο οποίο επισημαίνονταν τα εξής:

Οι προσπάθειες εκδίωξής της

Και ενώ οι προσπάθειές τους ακόμη δεν αποδίδουν, αφού ελάχιστοι είναι οι γονείς που υποχώρησαν στις πιέσεις, κι ενώ έφτασαν ακόμη και στο σημείο να καταθέσει στη Βουλή σχετική αναφορά ο βουλευτής Χατζηοσμάν (το πρώην πρωτοπαλίκarlo του Σαδίκ και σημερινός πρόεδρος του κόμματος που αυτός είχε ιδρύσει!) του ΠΑΣΟΚ, η Χαρά έχει να αντιπαλέψει και με τον ακαταμάχητο γραικυλισμό των «λειτουργών» του ελληνικού κράτους, από το οποίο δεν είχε μέχρι σήμερα την παραμικρή στήριξη! Προς τιμήν της, η ηρωική Χαρά Νικολοπούλου, δεν υποκύπτει στις πιέσεις και δηλώνει ότι θα παραμείνει στη θέση της μέχρι να ολοκληρώσει το έργο της. Κι όλα αυτά, παρά το λαϊκό δικαστήριο που επεχείρησαν να στήσουν

πριν λίγες ημέρες οι πρακτορίσκοι του προξενείου!

Αφού δεν μπόρεσαν να καταβάλουν την δασκάλα με άλλους τρόπους, ήρθε ο Έλληνας δήμαρχος του δήμου Ορφέα, Χρήστος Πουλιλιός, να ολοκληρώσει το έργο τους και να διδάξει μαθήματα γραιοκυλισμού, υλοποιώντας τον δημοσίως διατυπωμένο εκβιασμό του (12-2-2008, Ραδιόφωνο Maximum FM) σε βάρος της δασκάλας Χαράς Νικοπούλου και με ένα έγγραφό του της ζητά -σε ύφος ιταμό- να εγκαταλείψει το σπίτι που μένει τα τελευταία 4 χρόνια και προορίζεται για τον χριστιανό δάσκαλο που έχει οργανική θέση στα μειονοτικά σχολεία. Η δικαιολογία; Η δασκάλα έκανε οικοδομικές εργασίες στο σπίτι χωρίς την έγκριση του δημάρχου.

Κυρία Νικοπούλου,

Σας γνωρίζουμε ότι σε 10 ημέρες από τη λήψη της επιστολής πρέπει να παραδώσετε άδεια την κατοικία την οποία σας παραχωρήσαμε για να μείνετε κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους 2007-2008. Πρέπει άμεσα να αποκαταστήσουμε τον εσωτερικό τοίχο τον οποίο γκρεμίσατε χωρίς την άδειά μας και την άδεια μηχανικού. Επίσης πρέπει να γκρεμίσουμε τον τοίχο από τσιμεντόλιθους τον οποίο κατασκευάσατε χωρίς την έγκρισή μας και χωρίς την άδεια Πολεοδομίας. Όπως επίσης πρέπει να προχωρήσουμε στη γενική συντήρηση του κτιρίου ούτως ώστε να είναι έτοιμο να παραδοθεί σε δύο εκπαιδευτικούς το νέο σχολικό έτος 2008-2009.

Ο Δήμαρχος

Πουλιλιός Ευάγγελος

Ο Ηλίας Ελευθεριάδης, σύζυγος της Χαράς Νικοπούλου, ανταπαντά:

«Οι εργασίες στο σπίτι έγιναν το 2005. Ο δήμαρχος ήταν ενήμερος από την πρώτη κιόλας ημέρα. Παρουσία μαρτύρων επικοινωνήσα μαζί του για να του εξηγήσω τι ακριβώς θέλαμε να κάνουμε. Συμφώνησε και επιπλέον ο δήμος πλήρωσε το αντίτιμο και για τους τσιμεντόλιθους και για το τσιμέντο που χρησιμοποιήθηκε».

Ο δήμαρχος του Ορφέα Ευάγγελος Πουλιλιός έχει ακριβώς την αντίθετη άποψη: «Ούτε μιλήσαμε ούτε πλήρωσε ο δήμος για τις αλλαγές. Το ψέμα πάει σύννεφο!»

Ο κ. Ελευθεριάδης αντικρούει: «Ο κ. Αντώνης Λιάπης, διευθυντής του υποκαταστήματος της Τραπεζής Κύπρου στην Κομοτηνή ήταν παρών όταν ζήτησα άδεια από το δήμαρχο το καλοκαίρι του 2005 για να τοποθετήσω με προσωπική εργασία αυτούς τους τσιμεντόλιθους στη βεράντα του σπιτιού. Θα υπάρξει άμεσα

και σχετική επιπλέον διαβεβαίωση για το θέμα από τον άνθρωπο που διαχειρίζεται τα υλικά του δήμου στο Μεγάλο Δέρειο».

Ποιες ήταν ακριβώς αυτές οι... αυθαιρεσίες που διεπράχθησαν; Ο κ. Ελευθεριάδης απαντά:

«Το σπίτι είναι 50 τ.μ. Ξύλινο. Ο τοίχος που... γκρεμίστηκε (για την ακρίβεια αφαιρέθηκε) είναι ένα κομμάτι ξύλου από μια καμαρούλα δύο επί δύο για να έχουμε χώρο να κινηθούμε. Φανταστείτε ότι μιλάμε για πολύ μικρό σπίτι, με σαλόνι συν κουζίνα συν τρία υπνοδωμάτια! Επίσης οι τσιμεντόλιθοι, οι οποίοι αναφέρονται, μπήκαν στη βεράντα αντί κάγκελων. Η μονοκατοικία, ένα σκαλοπάτι ύψος έχει διαφορά με το έδαφος. Βάλαμε τσιμεντόλιθους επειδή έμπαιναν στη βεράντα μας κοτόπουλα, κατοικίδια, γουρουνάκια, αυτοκίνητα, ό,τι μπορεί να περάσει από το νου σας. Το κίνητρο του δημάρχου; Σκεφτείτε μόνοι σας γιατί μας τα κάνουν όλα αυτά».

Ο κ. Πουλιλιός, από την άλλη, είναι κατηγορηματικός: «Αυτά γίνονται γιατί πρέπει να γίνουν. Και μια άλλη δασκάλα στο χωριό Γονικό ειδοποιήθηκε να κάνει το ίδιο για να είναι έτοιμα τα σπίτια για τους επόμενους δασκάλους που θα έρθουν. Πρέπει να σας πω ότι πέρυσι έγινε μια σχετική ταραχή για το δημοτικό οίκημα που παραχωρείται. Εκαναν θέμα δύο άλλες δασκάλες που ήθελαν να μείνουν σε αυτό. Συνεπώς φέτος έπρεπε να ειδοποιήσουμε την κ. Νικοπούλου για τα δέοντα. Επίσης να ξέρετε ότι το σπίτι είναι για τη δασκάλα, όχι για αντρόγυνο. Δεν μπορεί να προεξοφλείται ότι το δημοτικό σπίτι κάθε χρόνο θα πηγαίνει στο ίδιο άτομο. Κι αν πάρει μετάθεση η κ. Νικοπούλου, τι θα κάνει ο δήμος;»

Ο σύζυγος της Χαράς Νικοπούλου, στο τέλος σχολίασε: «Θα σας στείλω φωτογραφίες από το σπίτι πριν μπούμε εμείς και μετά. Έτσι, με τη βοήθεια της εικόνας θα καταλάβετε πόσο πολύ το φτιάξαμε, παρ' όλο που υποτίθεται ότι θα ήταν έτοιμο από την κατασκευαστική».

Κατά τα λεγόμενα του κ. Ελευθεριάδη, ο δήμαρχος είχε πλησιάσει παλιότερα τη κυρία Νικοπούλου και της έδωσε τη συγκεκριμένη κάρτα με το όνομα της δικαστού, ώστε να λάβει ευνοϊκότερη μεταχείριση στη δίκη, εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι η δασκάλα είναι κόρη του προέδρου του Αρείου Πάγου Βασίλη Νικόπουλου! «Όταν εκείνη αρνήθηκε, ο δήμαρχος -συνεχίζει ο κ. Ελευθεριάδης- βάλθηκε να μας κάνει τη ζωή μαύρη!» Ο σύζυγος της κ. Νικοπούλου δεν φοβάται ακόμη και να καταγγείλει ότι δέχτηκε ευθείες απειλές από τον ψευτο-ιμάμη του χωριού ότι θα τους κάψουν μες στο ίδιο τους το σπίτι!

Όπως λέει στη συνέχεια, μία ακόμη προσπάθεια εκφοβισμού τους έγινε την Πέμπτη 9 Οκτωβρίου 2008. Στο ηρώο πεσόντων της πλατείας του χωριού πραγματοποιήθηκε εκδήλωση για τον καρκίνο του μαστού, που εξελίχθηκε όμως σε συλλαλητήριο με αίτημα την απομάκρυνση της Χαράς Νικοπούλου, πρωτοστατούντων και του δημάρχου Ορφέα Ευάγγελου Πουλιλιού καθώς επίσης και του αντινομάρχη Εβρου Ιορδάνη Ντόλα, οι οποίοι ζήτησαν εντόνως την απομάκρυνση της δασκάλας! Παρόντες στην εκδήλωση ήταν επίσης ο βουλευτής Έβρου της Ν.Δ. Άκης Γεροντόπουλος, ο ψευτο-ιμάμης του χωριού Απτουραχίμ Κουρού, ο τέως διευθυντής του σχολείου Αλί Απτουραχίμ, διάσημος από το θέμα του «δανεισμού» των σφραγίδων του μειονοτικού σχολείου στο τουρκικό προξενείο Κομοτηνής και ο Οσμάν Κασάικα, ο άνθρωπος που πέρσι τον Φεβρουάριο ξυλοκόπησε τη δασκάλα στο χώρο του σχολείου! Μάλιστα, το συλλαλητήριο κάλυψε το τουρκικό κανάλι TRT2 και δημοσιογράφοι τουρκικών εφημερίδων!

«Πριν από μέρες είχαν καλεσμένους Τούρκους βουλευτές, τους ψευτο-ιμάμηδες Κομοτηνής και τον Τούρκο πρόξενο και τους χειροκροτούσαν όταν από το μικρόφωνο φώναζαν: «Μπατί τρακί τουρκ» δηλαδή «η Θράκη είναι τουρκική»! Το χωριό διευθύνεται κατ' ουσίαν από το τουρκικό προξενείο. Οι γονείς παίρνουν χρήματα για να μη στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο, ενώ οι μουφτήδες πληρώνονται από το ελληνικό κράτος για να δημιουργούν εντάσεις» καταγγέλλει ο κ. Ελευθεριάδης, ο οποίος, παρά τον ανηλεή πόλεμο που δέχεται εκείνος και η σύζυγός του, δηλώνει πως δεν σκοπεύουν να τους κάνουν τη χάρη και να φύγουν. «Ζούμε σε ελληνικό έδαφος όπου εφαρμόζεται η ισονομία και ισοπολιτεία. Όσοι εφαρμόζουμε τους νόμους δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα».

Σχόλιο

Αναρωτιέμαι: Πόσους ανθρώπους έχουμε στην Ελλάδα σαν την δασκάλα Χαρά Νικοπούλου; Πέντε; Δέκα; Ίσως λέω και πολλούς! Τι κάνει το ελληνικό κράτος γι' αυτούς;

Τιμούμε τη δασκάλα Χαρά Νικολοπούλου και την προβάλουμε ως πρότυπο Ελληνίδας εκπαιδευτικού. Τα ερωτήματα όμως παραμένουν: εκεί στη Θράκη ποιος ασκεί κρατική κυριαρχία; Το Ελληνικό Κράτος ή το Τουρκικό Προξενείο;

Ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: **Η Θράκη μας είναι περιοχή μειωμένης κυριαρχίας.**

Πηγές

okosmosgyromas.gr | blog.antibaro.gr | Εφημερίδα «Ανατολή» | e-grammes.gr |
espressonews.gr | skinious.blogspot.com